

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci žalobcu: **B. D., o.c.p., a.s.** so sídlom v B., právne zastúpeného *Advokátskou kanceláriou B. & C., s.r.o. S.*, proti žalovanému: **Národná banka Slovenska** so sídlom v Bratislave, Imricha Karvaša č. 1, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OVS-2308/2007 zo dňa 28.08.2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie Bankovej rady Národnej banky Slovenska č. OVS-2308/2007 zo dňa 28. augusta 2007 **m e n í** tak, že podľa § 38 ods. 2 zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov **ukladá spoločnosti B. D., o.c.p., a.s., B., IČO: X. poriadkovú pokutu vo výške 2000 €**, ktorú je žalobca povinný zaplatiť do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet Národnej banky Slovenska.

Vo zvyšku žalobu **z a m i e t a**.

Žalobcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozhodnutím č. OVS-2308/2007 zo dňa 28.08.2007 Banková rada Národnej banky Slovenska podľa § 32 ods. 2 zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom zmenila prvostupňové rozhodnutie NBS č. UBD-1685-4/2006 z 26. apríla 2007 tak, že podľa ustanovenia § 38 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 38 ods. 2 zákona o dohľade nad finančným trhom sa spoločnosti B. D. o.c.p., a.s. ukladá poriadková pokuta vo výške 250 000,-- Sk (dvestopäťdesiat tisíc slovenských korún), a to za porušenie ust. § 35 ods. 1 zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom a § 75 ods. 3 zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch tým, že spoločnosť B. D. o.c.p., a.s. neposkytla Národnej banke Slovenska požadované doklady, čím sťažila výkon dohľadu na diaľku.

Žalobca sa včas podanou žalobou na najvyššom súde domáhal, aby súd rozsudkom zrušil rozhodnutie Bankovej rady Národnej banky Slovenska č. OVS-2308/2007 zo dňa 28.08.2007 ako aj prvostupňové rozhodnutie NBS č. UBD-1685-4/2006 zo dňa 26. apríla 2007. V odôvodnení žaloby uviedol, že zo spisu a priloženej korešpondencie medzi Národnou bankou Slovenska a žalobcom vyplýva rozdielne hodnotenie toho, čo zákon o dohľade umožňuje požadovať a čo požadovala Národná banka Slovenska, a to najmä v hodnotení toho, aký charakter má denník vedený podľa § 75 ods. 1 zákona o cenných papieroch, a čo to vlastne je. List Národnej banky Slovenska č. UBD-144/1445/2006 zo dňa 04. septembra 2006 v označení veci uvádza „vyžiadanie dokladov“, v prvom odseku žiada Národná banka Slovenska predloženie dvoch samostatných denníkov a v druhom odseku žiada predloženie „uvedených informácií“. Je teda zrejma nejednotnosť v označení toho, čo vlastne Národná banka Slovenska žiadala. Práve nesúlad medzi tým, čo zmieneným listom žiadala Národná banka Slovenska a ustanovením § 35 zákona a tiež nesúlad s ust. § 75 zákona o cenných papieroch, spôsobil problém, ktorý sa žalobca snažil vyriešiť komunikáciou v listinnej i elektronickej podobe. Žalobca denník podľa ustanovenia § 75 zákona o cenných papieroch viedol a bol vždy pripravený ho predložiť na základe korektnej požiadavky. Ustanovenie § 35 ods. 1 písm. a/ zákona o dohľade nad finančným trhom vyžaduje, aby neposkytnutie dokladov alebo informácií sa udialo bez závažného dôvodu. Žalobca však na neposkytnutie denníkov mal dôvod, keďže viedol s Národnou bankou Slovenska dialóg o tom, čo vlastne Národná banka chce, najmä ale nielen, či ide o doklady, informácie alebo niečo iné. Pritom status toho, čo má žalobca predložiť, bol a je relevantný nielen podľa názoru žalobcu, ale aj podľa názoru zákonodarcu vyjadreného v dotknutých vyššie uvedených ustanoveniach zákona o dohľade i ustanoveniach zákona o cenných papieroch. Za vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, považuje žalobca účasť Ing. M. H. a RNDr. P. F. v konaní o uložení pokuty. Žalobca listom zo dňa 23.10.2006 oznámil Národnej banke Slovenska námietku zaujatosti podľa § 14 Zákona o dohľade nad finančným trhom. Žalobca ďalej namietal, že žalovaný uložil žalobcovi neprimerane vysokú pokutu, ktorá nezodpovedala odôvodneniu, ktoré žalovaný sám v napadnutom rozhodnutí uviedol. Podľa § 38 ods. 2 zákona o dohľade Národná banka Slovenska pri rozhodovaní o výške poriadkovej pokuty prihliada najmä na závažnosť a čas trvania protiprávneho konania, na rozsah jeho následkov, na prípadné opakované porušenie povinností alebo na porušenie viacerých povinností. Poriadkovú pokutu možno uložiť až do 50 000,-- Sk, ak ide

o fyzickú osobu, a až do 500 000,-- Sk, ak ide o právnickú osobu. Žalovaný výšku pokuty prakticky vôbec nezdôvodnil, a uložil ju v strede rozpätia. Za takéhoto stavu veci je výška uloženej pokuty neprimeraná, neplní prevenčný, reparačný účel, či iný účel sledovaný pri ukladaní poriadkových pokút a predstavuje len trest vo forme peňažnej ujmy. Pri ukladaní pokuty vôbec nebolo zohľadnené stanovisko a názor žalobcu a žalovaný sa pri ukladaní pokuty s nimi vôbec nevysporiadal. Samotné uloženie pokuty ako aj ustálenie jej výšky je podľa názoru žalobcu nepreskúmateľné.

Žalobca doplnil žalobu podaním zo dňa 03.12.2008, doručeným najvyššiemu súdu 03.12.2008. Uviedol, že orgán verejnej moci si nemôže žiadnym rozširujúcim výkladom vo svoj prospech vykladať rozsah, v akom môže konať. Národná banka Slovenska mohla voči žalobcovi vydať výhradne požiadavku, ktorá v plnom rozsahu korešponduje s ustanovením zákona a ústava ani zákon jej neumožňujú požadovať predloženie takých pokladov a dokladov, ktoré nie sú upravené zákonom. Orgány verejnej správy sú povinné presne formulovať svoje požiadavky, vždy však len v rozsahu určenom v zákone. Požiadavka na predloženie dokladov nemá oporu v zákone. Vychádzajúc zo znenia zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pojem „doklad“ je uvádzaný najmä v súvislosti s dokladmi totožnosti (občiansky preukaz, cestovný pas), dokladom o vzdelaní a pod. v zmysle gramatického výkladu „doklad“ môže byť najmä úradná listina, ktorá niečo dokladá, dosvedčuje, dokazuje, prípadne priamo osvedčuje. Zákon o cenných papieroch v § 75 pojem doklad neuvádza a je preto potrebné striktné dodržiavať znenie zákonného ustanovenia. Opačným prípadom sú žiadosti podávané Národnou bankou Slovenska, v prípade prekladania výkazov, hlásení a pod., kedy sa kontrolovaný subjekt nemôže odchýliť od pojmového vymedzenia stanoveného zákonom, prípadne právnymi predpismi vydanými na jeho základe, inak zo strany Národnej banky Slovenska môže dôjsť k odmietnutiu podania. Z tohto dôvodu je potrebné jednoznačne vždy vymedziť požiadavku kontrolného subjektu, aby kontrolovaný subjekt nemal pochybnosti o tom, aké skutočnosti je povinný preukázať. Listom zo dňa 04.09.2008 bol vytvorený stav, že kontrolovaný subjekt mal dôvodnú pochybnosť o povinnosti, ktorú by mal splniť. Denník vedený žalobcom podľa § 75 zákona o cenných papieroch logicky nemôže byť považovaný za doklad, pretože je vedený výhradne v elektronickej forme, nepripájajú sa k nemu žiadne podpisy, žiadne úradné pečiatky ani iné úradné či neúradné overenia. Vo svojej podstate ani nie je možné predložiť originál denníka ale len jeho elektronicky vyhotovenú kópiu na nosiči informácií.

Žalobca ďalej oproti žalobe rozšíril dôvody o tvrdenia, že originál by bolo možné predložiť výhradne tým, že by bol predložený počítač, v ktorom sú dáta uchovávané. **Práve táto skutočnosť evokuje jedinú možnosť preveriť údaje v počítači týkajúce sa denníka výhradne pri dohľade na mieste** žalobcovi vznikla dôvodná pochybnosť, či je daná právomoc žalovaného pri dohľade na diaľku požadovať túto dokumentáciu vo forme, akou žalovaný uviedol svoju požiadavku.

Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 28.11.2007 k žalobe navrhol, aby najvyšší súd žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. Uviedol, že žalobný návrh žalobcu nemá opodstatnenie ako z vecného hľadiska, tak ani z formálneho hľadiska. Napadnuté rozhodnutie, ako aj prvostupňové rozhodnutie Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“) boli vydané v súlade so zákonom, a preto nie je žiadny dôvod na ich zrušenie. Nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že NBS požadovala od neho niečo iné, ako vyžaduje zákon. NBS v rámci výkonu dohľadu na diaľku si vyžiadala oprávnenie a v súlade s § 35 ods. 1 zákona o dohľade nad finančným trhom denník o prijatých pokynoch klientov, o obchodoch uzavretých na základe týchto pokynov a denník o kúpe a predaji investičných nástrojov uskutočnených na vlastný účet bez pokynov klientov. Uvedená požiadavka bola naformulovaná a vychádzala z ustanovenia § 75 ods. 1 a 2 zákona o cenných papieroch. To, že v predmetnej žiadosti NBS bolo slovo „denník“ uvedené dvakrát neznamena, že NBS žiadala o predloženie dvoch denníkov, ale NBS žiadala o predloženie záznamov a údajov vedených podľa § 75 ods. 1 a 2 zákona o cenných papieroch. Ak žalobca viedol žiadané údaje v jednom denníku, mal povinnosť predložiť NBS tento denník. V tejto súvislosti poukazuje na všeobecné výkladové pravidlá pre právne úkony, ktoré obsahuje § 35 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. – Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov. Právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom. Žiadosť o predloženie dokladu zo dňa 04. 09. 2006 považuje za zrozumiteľnú a objektívne pochopiteľnú, na základe ktorej mal žalobca predložiť NBS denník obchodníka s cennými papiermi podľa § 75 ods. 1 a 2 zákona o cenných papieroch a to v takej forme, v akej sa bežne vedie. Žalobca je obchodníkom s cennými papiermi, ktorý vykonáva svoju činnosť na základe povolenia na poskytovanie investičných služieb, a preto akákoľvek polemika z jeho strany o tom, „aký charakter má denník“ je celkom bezpredmetná. Žalobca na základe zákonnej požiadavky žalovaného denník obchodníka s cennými papiermi nepredložil a uviedol v liste zo dňa 12.09.2006, že „denníky – doklady“ nemá k dispozícii. Žalobca namiesto splnenia si zákonnej povinnosti začal rozsiahlu komunikáciu s NBS v listinnej i elektronickej podobe, ktorú NBS v prílohe tohto vyjadrenia predkladá Najvyššiemu súdu SR.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ustanovením § 33 zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom v znení neskorších zmien a doplnkov a po preskúmaní napadnutých rozhodnutí žalovaného, v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie a postup žalovaného v medziach žaloby boli v súlade so zákonom, preto žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. rozsudkom č.k. 3SŽ 110/2007-46 zo dňa 04.12.2008 zamietol.

Najvyšší súd pôvodne preskúmal dôvody žalobcu iba v rozsahu podanej žaloby (dňa 02.11.2007). Dôvody žalobcu uvedené až v podaní žalobcu zo dňa 03.12.2008 týkajúce sa otázky, či bola daná právomoc žalovaného **pri dohľade na diaľku** žiadať predmetnú dokumentáciu, najvyšší súd nepreskúmal pretože v zmysle § 249 ods. 2 O.s.p. žaloba musí obsahovať uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu

správneho orgánu a žaloba musí byť v zmysle § 250b ods. 1 O.s.p podaná do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni. Rozšíriť rozsah napadnutia správneho rozhodnutia žalobca môže len v lehote podľa § 250b O.s.p.

Najvyšší súd zistil, že spor spočíval v tom, či výzva žalovaného č. UBD-1445/2006 zo dňa 04. septembra 2006 bola dostatočne určitá, či žalobca na jej základe mal a mohol vedieť akú dokumentáciu má žalovanému predložiť. Podľa výzvy Národná banka Slovenska žiadala o predloženie denníka o prijatých pokynoch klientov a obchodoch uzavretých na základe týchto pokynov a denníka o kúpe a predaji investičných nástrojov uskutočnených na vlastný účet bez pokynov klientov zo obdobia od 01.01.2006 do dňa doručenia tohto listu.

V odôvodnení rozsudku č.k. 3SŽ 110/2007-46 zo dňa 04.12.2008 konštatoval, že už táto výzva bola dostatočne určitá a zrozumiteľná. Komunikácia medzi orgánom dohľadu nad finančným trhom a obchodníkom s cennými papiermi sa neuskutočňuje v informačne izolovanom prostredí, bez informačného pozadia (backgroundu), prostredia v ktorom sa tieto subjekty pohybujú. Žalobca je obchodník s cennými papiermi u ktorého sa vyžaduje odborná spôsobilosť na finančnom trhu, a preto vzhľadom na jeho odborné zázemie súd hodnotí, že výzve porozumel, ale žalovanému listom zo dňa 12.09.2006 oznámil, že žiada o dva denníky, pričom on vedie iba jeden obchodný denník.

Následnú výzvu žalovaného č. UBD-1445-1/2006 zo dňa 21.09.2006 súd hodnotil ako bona fide pokus o odstránenie prípadných nedostatkov v komunikácii so žalobcom, na ktorý žalovaný reagoval neprimerane odpoveďou zo dňa 02.10.2006, z ktorej možno vyvodiť, že išlo „vedomé neporozumenie“ žalovaného, ktoré následne vyústilo do začatia administratívneho konania voči žalobcovi a uloženia poriadkovej pokuty.

Najvyšší súd pôvodne v rozsahu tvrdených dôvodov žalobcu nezistil porušenie zákona žalovaným ani vybočenie z medzí primeranej aplikácie zákona v zmysle zásady proporcionality, a preto rozsudkom č.k. 3 SŽ 110/2007-46 zo dňa 04.12.2008 žalobu zamietol.

Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č.k. II. ÚS 232/09-40 zo dňa 16.12.2009 rozhodol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp.zn. 3SŽ 110/2007 zo 04. decembra 2008 porušil základné právo spoločnosti B. D., o.c.p. a.s., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V odôvodnení nálezu (str.9) uviedol, že „... *skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery bol zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie, základného práva alebo slobody (I. ÚS 139/02, I. ÚS 13/00, I. ÚS 145/02, I. ÚS 44/03). Zo žaloby sťažovateľa podanej na najvyššom súde vyplývalo, že namietať nielen právny názor rozhodnutia správneho orgánu v merite veci, ktorého zákonnosť sa domáhal preskúmať, ale namietať aj výšku uloženej*

pokuty, pretože táto sa mu javila neprimerane vysoká. Zo všetkých dostupných materiálov ústavný súd zistil, že ako v základnej žalobe, tak i jej dodatkom sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu týkajúceho sa aj výšky uloženej pokuty. Podľa ustanovenia § 250j ods. 5 O.s.p. vo veciach uvedených v § 250i ods. 2 môže súd rozhodnúť rozsudkom o náhrade škody, o peňažnom plnení alebo o peňažnej sankcii, ak na náklade vykonaného dokazovania dospel k záveru, že o spore, o inej právnej veci alebo uložení sankcie má byť rozhodnuté inak, ako rozhodol správny orgán. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že súd, ak je vznesená námietka žalobcom, je povinný preskúmať rozhodnutie správneho orgánu aj v uvedených okolnostiach. Sťažovateľ podanou žalobou, jej doplnením a aj v správnom konaní namietal výšku uloženej sankcie. Za týchto okolností bol preto najvyšší súd povinný sa touto námietkou zaoberať a preskúmať napadnuté rozhodnutie aj v uvedenom smere a svoje rozhodnutie v každom prípade zdôvodniť podľa charakteru rozhodnutia. Z jeho rozhodnutia však vyplýva, že sa tým vôbec nezaoberal a v rozhodnutí sa o tom ani nezmiel. Preto je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné a v tomto smere je arbitrárne. Z uvedených dôvodov ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia. Podľa § 56 ods. 2 a 3 písm. b/ zákona o ústavnom súde ústavný súd rozhodnutie najvyššieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie, v ktorom bude povinný o žalobe sťažovateľa proti žalovanému konať a rozhodnúť v celom rozsahu dôvodov žaloby, pričom je viazaný právnym názorom ústavného súdu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde)“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky viazaný v ďalšom konaní právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky vec opätovne preskúmal na pojednávaniach v dňoch 13.05.2010 a 17.06.2010 a po doplnení dokazovania napadnuté rozhodnutie Bankovej rady Národnej banky Slovenska č. OVS-2308/2007 zo dňa 28. augusta 2007 vo výroku o výške pokuty zmenil tak, že podľa § 38 ods. 2 zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov uložil spoločnosti B. D., o.c.p., a.s. B., IČO: X. poriadkovú pokutu vo výške 2000 €.

Podľa § 250j ods.5 O.s.p. vo veciach uvedených v § 250i ods. 2 môže súd rozhodnúť rozsudkom o náhrade škody, o peňažnom plnení alebo o peňažnej sankcii, ak na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že o spore, o inej právnej veci alebo o uložení sankcie má byť rozhodnuté inak, ako rozhodol správny orgán. Rozsudok súdu nahrádza rozhodnutie správneho orgánu v takom rozsahu, v akom je rozsudkom súdu rozhodnutie správneho orgánu dotknuté. Tento rozsah musí byť uvedený vo výroku rozsudku, pričom súd dotknutý výrok zmení. Súd rozhodne o trovách konania vrátane trov, ktoré vznikli v konaní pred správnym orgánom.

Súd podľa § 250i ods.2 O.s.p. doplnil skutkový stav týkajúci sa výšky pokuty na pojednávaní dňa 17.06.2010 o zistenie, že žalovaný po nepredložení žiadaných dokladov pri dohľade na diaľku následne uskutočnil u žalobcu dohľad na mieste v dňoch 27.11.2006 – 01.12.2006, kde denník a žiadané doklady boli pracovníkom žalovaného predložené. Právny zástupca žalobu poukazoval na skutočnosť, že žalovaný ukladal žalobcovi pokutu v čase,

keď už mal žiadané informácie z dohľadu na mieste. Prvostupňové rozhodnutie o uložení pokuty žalovaný vydal dňa 26.04.2007.

Podľa § 38 ods. 2 zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov Národná banka Slovenska pri rozhodovaní o výške poriadkovej pokuty prihliada najmä na závažnosť a čas trvania protiprávneho konania, na rozsah jeho následkov, na prípadné opakované porušenie povinností alebo na porušenie viacerých povinností. Poriadkovú pokutu možno uložiť až do 5000 €, ak ide o fyzickú osobu, a až do 50000 €, ak ide o právnickú osobu, a to aj opakovane.

Najvyšší súd nahradil rozhodnutie žalovaného v časti výšky uloženej pokuty vlastným rozhodnutím pretože po doplnení skutkového stavu zistil, že doba protiprávneho konania žalovaného, v podobe nepredloženia žiadaných dokladov Národnej banke Slovenska bola vzhľadom na následné predloženie žiadaných informácií v rámci dohľadu na mieste (v dňoch 27.11.2006 – 01.12.2006) kratšia, o ktorej skutočnosti sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí nezmienil. Na druhej strane nie je možné opomenúť závažnosť konania žalobcu ako dokonaného skutku, ktorá spočíva v tom, že žalobca dobrovoľne neupustil od protiprávneho konania a nerešpektoval ani opätovnú žiadosť žalovaného. Najvyšší súd vlastnou úvahou senátu dospel k záveru, že pre tento skutok, je primeraná poriadková pokuta 2000 € (najmenej) – (t.j. kritérium výpočtu = vedomé nepredloženie dokladov na 1. žiadosť NBS zo dňa 04.09.2006 1000 €, úmyselné nepredloženie dokladov na opakovanú žiadosť zo dňa 21.09.2006 NBS 1000 €). Intenzita závažnosti by sa zvyšovala s dobou protiprávneho konania a vzniknutého protiprávneho stavu. Dodatočne, na pojednávaní 17.06.2010 bolo však zistené, že protiprávny stav nepredloženia žiadaných dokladov trval iba do výkonu dohľadu na mieste.

Cieľom uloženej pokuty je zjednať nápravu tak ako to uvádza ust. § 38 ods. 6 zákona č. 747/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého ustanovenia „uložením poriadkovej pokuty nie je dotknutá zodpovednosť podľa osobitných predpisov. Ak uložená poriadková pokuta nevedla k bezodkladnej náprave a osoba postihnutá poriadkovou pokutou naďalej alebo opakovane hrubo sťažuje postup v konaní, výkon dohľadu na mieste alebo výkon dohľadu na diaľku, tak uložená poriadková pokuta nie je prekážkou pre uloženie opatrenia na nápravu, pokuty alebo inej sankcie tejto osobe podľa osobitného zákona“.

Pokiaľ išlo o tvrdenú pochybnosť žalobcu, či je daná právomoc žalovaného pri dohľade na diaľku požadovať dokumentáciu do ktorej je zaradený aj denník o prijatých pokynoch klientov a obchodoch uzavretých na základe týchto pokynov, najvyšší súd poukazuje na to, že ust. § 35 ods.1 zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom v znení neskorších predpisov obsahuje demonštratívne vymedzenie povinností dohliadaného subjektu, a preto predloženie informácií z denníka o prijatých pokynoch klientov a obchodoch uzavretých na základe pokynov klientov sa naň vzťahuje. Ide o iné informácie, podklady a doklady o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov a ich akcionárov alebo

iných spoločníkov, najmä ekonomickej a finančnej situácie, majetkových pomerov, obchodov dohliadaných subjektov. Základ nároku predstavujúci porušenie právnej povinnosti žalobcu bol daný. Súd preto žalobu v tejto časti zamietol.

Najvyšší súd zistil, že už prvá výzva NBS č. UBD-1445/2006 zo dňa 04.09.2006 na predloženie dokladov, adresovaná žalobcovi bola dostatočne určitá a zrozumiteľná pretože NBS žiadala o predloženie „*denníka o prijatých pokynoch klientov a obchodoch uzavretých na základe týchto pokynov*“ a „*denníka o kúpe a predaji investičných nástrojov uskutočnených na vlastný účet bez pokynov klientov za obdobie od 01.01.2006 do dňa doručenia tohto listu*“.

Následnú výzvu žalovaného č. UBD-1445-1/2006 zo dňa 21.09.2006 súd hodnotil ako bona fide pokus o odstránenie prípadných nedostatkov v komunikácii so žalobcom, na ktorý žalovaný reagoval neprimerane odpoveďou zo dňa 02.10.2006, z ktorej možno vyvodit', že išlo „*vedomé a úmyselné neporozumenie*“ výzvam žalovaného na predloženie žiadanej obchodnej dokumentácie žalobcu.

Komunikácia medzi NBS ako orgánom dohľadu nad finančným trhom a obchodníkom s cennými papiermi sa neuskutočňuje v informačne izolovanom prostredí, bez informačného pozadia (backgroundu), prostredia v ktorom sa tieto subjekty pohybujú. Žalobca je obchodník s cennými papiermi u ktorého sa vyžaduje odborná spôsobilosť na finančnom trhu, a preto vzhľadom na jeho odborné zázemie súd hodnotí, že výzve porozumel, ale úmyselne ju nespĺnil.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. Žalobca mal vo veci neúspech úspech v časti týkajúcej sa základu nároku, t.j. tvrdeného porušenia právnej povinnosti. V časti výšky pokuty mal úspech sčasti. Neúspech žalobcu preto prevažuje nad jeho úspechom. Súd preto žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Súd súčasne nepriznal žalobcovi náhradu trov správneho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, dňa 17. júna 2010

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková